

– Mėgink dar kartą, – Izabelė parodė į akmenimis apjuostą šakelių krūvą. – Debesie, gali tai padaryti. Tik įsivaizduok, kaip būtų smagų įžiebtį ugnį.

Debesis bakstelėjo mergaitei nosimi.

– Gerai, Izabele, dėl tavęs pamėginsiu dar kartą. Bet beveik neabejoju, kad neturiu stebuklingų galių valdyti ugnį.

Vienaragių akademijoje buvo pietų metas, tad dauguma mokinių ir jų vienaragių dykinėjo ant Žėrinčio ežero krantų, džiaugdamiesi vasaros saulute. Izabelė su savo vienaragiu Debesimi buvo pasitraukusi į ramesnę mokyklos valdų vietą.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Negali būti tuo tikras, – mergaitė paglostė Debesies kaklą, perbraukdama per žydrus verpetus ant jo kailio. – Manau, reikia labiau pasistengti.

Visi Vienaragių salos vienaragiai gimdavo su nepaprastomis stebuklingomis galiomis, nors niekada nežinojo, kada jos atsiskleis. Izabelė visa širdimi troško, kad Debesis atrastų savo ypatingus sugebėjimus.

Izabelė ir Debesis

„Prašau, tegu Debesis, kaip ir Liepsna, pasižymi gebėjimu valdyti ugnį“, – maldavo mergaitė.

Liepsna, Skarletės vienaaragė, viena iš pirmųjų atrado stebuklingas galias. Izabelė džiaugėsi kartu su Skarlete, savo geriausia drauge, bet širdies gilumoje jai buvo labai nesmagu, kad Liepsna atrado stebuklingas galias anksčiau nei jos vienaaragis.

Debesis įsistebeilijo į šakelių krūvą. Tada, pakėlęs kanopą, treptelėjo.

– Dar kartą! – liepė Izabelė. – Mėgink dar kartą, stipriau. Esu tikra, kad buvo sužibusi kibirkštis.

Vienaragis treptelėjo dar kartą. Nuo triukšmo Izabelei suspengė ausyse, o Debesis ėmė čiaudėti nuo pakilusių dulkių.

– Apči! – vienaaragis negalėjo suturėti čiaudulio. – Atleisk Izabele, bet aš nemoku įkurti ugnies.

Mergaitė sunkiai atsiduso.

– Gerai, na, gal tu ir neturi gebėjimų valdyti ugnį. Tada gal vėl pamėgink tapti nematomas?

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Esu tikra, kad pastarąjį kartą, kai bandei, buvo pradingęs tavo ausies galiukas.

Debesis palingavo galvą.

– Ne, to nebuvo, ir manau, kad mums verčiau liautis. Mano tėvai pasakojo, kad neįmanoma paskubinti stebuklingų galių. Teks būti kantriems.

Norėdama paslėpti nepasitenkinimą, Izabelė priglaudė veidą prie sidabriškai melsvų savo vienaragio karčių. Debesis buvo gražus, švelnus ir geras, bet mergaitė negalėjo liautis svarsčiusi, ar ponija Raktažolė, akademijos direktorė, nesuklydo suvedama juos kartu. Ponia Raktažolė teigė, kad skiria mokiniui geriausiai jam tinkantį vienaragi, bet kantrus Debesis buvo visai nepanašus į rungtis mėgstančią Izabelę.

„Ar jis tikrai yra man tinkamas? – galvojo mergaitė. – Argi neturėjau gauti gyvybingo ir labiau nuotykius mėgstančio vienaragio, kad ir tokio kaip Liepsna?“

Izabelė ir Debesis

Kaip visi pirmamečiai, Izabelė buvo dešimties ir pradėjo mokytis Vienaragių akademijoje sausio mėnesį. Susipažindami su savo ypatingaisiais vienaragiais ir mokydamiesi tapti Vienaragių salos sergėtojais, mokykloje mokiniai išbūdavo mažiausiai metus. Jų gražiąją salą maitino stebuklingi spalvoti vandenys, kurie kilo iš Žemės centro ir per fontaną patekdavo į Žėrintį ežerą, esantį akademijos valdose. Paskui vanduo pasklisdavo po salą upėmis ir upeliais, o jo stebuklingos galios padėjo klestėti žmonėms, gyvūnams ir augalams.

Dauguma mokinių su savo vienaragiais praleisdavo akademijoje tik metus, bet kai kurie likdavo ilgesniam laikui. Direktorė Raktažolė vadino juos laimingaisiais, nes šie mokiniai galėdavo ilgiau pasimokyti akademijoje, kol jų vienaragiai atrasdavo stebuklingas galias ar užmegzdavo ryšį su šeiminkais. Kai tarp vienaragio ir mokinio užsimegzdavo ryšys, vaiko plaukų sruoga nusidaždavo tokia pačia spalva kaip jo vienaragio karčiai.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Norėčiau pailsėti, – pasakė Debesis. – Grįžkime prie ežero.

– Gerai, – sutiko Izabelė ir stryktelėjo vienaragiui ant nugaros.

Ji labai tikėjosi, kad Debesis netrukus atras savo stebuklingas galias. Izabelė buvo tikra, kad neištvirtų Vienaragių akademijoje dar vienu metų, kai išvyktų visos jos draugės!

Mergaitė ant vienaragio pasileido prie Žėrinčio ežero. Prijojusi arčiau, Izabelė prisidengė akis nuo akinamos saulės šviesos ir pastebėjo drauges iš Safyrų kambario sėdint ten pat, kur jas paliko. Mergaitės negarsiai kalbėjosi, vis dirščiodamos į ežerą. Izabelė nujautė, apie ką jos šneka.

– kažkas tikrai mėgina krėsti eibes, – pasakė Sofija, verdama saulutes į ilgą vėrinį. – Nutiko per daug blogų dalykų, kad tai būtų atsitiktinumas, – ji atmetė ant nugaros savo tamsias garbanas. – Vieną kartą ežeras buvo užterštas, kitą – užšaldytas...

– Bet kas gi jam kenkia? – pertarė ją Eiva. – Juk visi žino, kad Vienaragių saloje niekas negali klestėti be stebuklingo ežero vandens, – savo juoduose, iki smakro pakirptuose plaukuose mergaitė segėjo jau ne įprastą segtuką su neužmirštuolėmis, o raudoną rožę.

– Nežinau, kas tai, bet jis bandė pakenkti ir mūsų vienaragiams, – suvirpėjusi atsiduso Leila ir, ištiesusi ranką, paglostė savo vienaragio Šokėjo nosį. – Ar prisimenate, kaip buvo beveik sunaikinti dangišku uogų krūmai?

